

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ἩΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ἩΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ἘΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγύπτου γρόσια διατριμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ Ἰσπανίας ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν γρόσια 10.
Ἐξήμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1979

ἸΕΡΥΤΗΣ - ΕΚΑΘΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' εἰ συνόρα-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην Οκτωβρίου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐρυκίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 46ος

Ἀθήναι, 14 Ὀκτωβρίου 1939

Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 46

Ἡ ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMB —

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον—

—Φίλησέ με, Μαριά μου, καὶ καλὴ νύχτα. Δὲν μπορῶ νὰ σταθῶ ἀπὸ τὴν νόστα.

Ἡ καίμενη ἡ Μαριά. Κι' ἐκεῖνη δὲν μποροῦσε νὰ σταθῇ ἀπὸ τὴ νόστα, μὰ δὲν κοιμήθηκε. Κι' ὅμως ἦταν εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν ἑαυτὴ της γιὰ τὴν μετὰ τὴν φρόνιμα καὶ πειστικὰ λόγια της ἔκανε τὴν Ἐμορφία νὰ σκεφθῇ περισσότερο λογικὰ καὶ ἀκόμη εἶχε κατορθώσει ὥστε νὰ μὴν γίνῃ καμμιὰ σύγχισι καὶ ταραχὴ μέσα στὴν οἰκογένεια ἐκεῖνη ποὺ τὴν εἶχε σὰν παιδί δικῆς. Καὶ τώρα αὐτὴ θὰ γινόταν ἀφορμὴ νὰ γεννηθῇ ταραχὴ καὶ σύγχισι σὲ ἄλλη οἰκογένεια καὶ θὰ ἔσπερνε αὐτὴ τὴν δικήν της ἀνάμεσα σὲ μητέρα καὶ σὲ γιό; Καὶ ἂν ἀκόμη νικοῦσε αὐτὴ κι' ἔβγαине νικημένη ἢ κυρὰ Ἀναστασία, δὲν θὰ εἶχε ὑστερα τῶν φημῶν σὲ ἄλλη τὴν ζωὴ της; Κι' ὁ ἴδιος ὁ Ἰωσήφ ἀραγε δὲν θὰ μετάνοιωνε ἀργότερα; Καὶ πόση στενοχώρια δὲν θὰ ἔνοιωθε τότε αὐτὴ, βλέποντὶς τὸν λυπημένον ποὺ ἐπέκρανε τὴν μητέρα του.

Ὅλη τὴ νύχτα τὴν πέρασε μ' αὐτὴς τὶς σκέψεις καὶ λίγο λίγο ἡ ταραχὴ τῆς ψυχῆς της κατακαθόταν. Οἱ καλὲς συμβουλὲς τῆς μητέρας τοῦ γιατροῦ ἔρχονταν πάλι στὸ νοῦ της: πὼς πρέπει νὰ ξεχνᾷ κανεὶς τὸν ἑαυτὸ του, πὼς πρέπει νὰ κἀνῃ ὅ,τι μπορῇ καὶ νὰ μὴ φαντασθῇ ποτὲ πὼς κάνει περισσότερα ἀπ' ὅσα πρέπει, πὼς τότε μόνον εἶναι κανεὶς εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του, δταν κἀνῃ ὅσα καλὰ μπορεῖ. . .

Σκέφθηκε μὲ αὐταπάρηση ποῖ ἦταν τὸ ἀληθινὸ νόημα ἀπὸ αὐτὲς τὶς συμβουλὲς καὶ μέσα σ' αὐτὲς βρῆκε ποῖς ἦταν ὁ σωστὸς δρόμος ποὺ ἔπρεπε νὰ πάρῃ, ποῖς ἦταν τὸ καθή-

κον της. Καὶ μόλις ἄρχισε νὰ ξημερῶνῃ σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι, προσέχοντας μήπως ἔμπνησῃ τὴν Ἐμορφία, καὶ κατέβηκε νὰ περιμένῃ τὸν Ἰωσήφ ποὺ δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ ἔρθῃ.

Καὶ πραγματικὰ ὁ Ἰωσήφ ἦρθε καὶ μάλιστα νωρίτερα ἀπὸ τίς ἄλλες μέρες γιὰ τὸ ἔφυγε ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ πρὶν ἔμπνησῃ τὴν μητέρα του. Ἡ Μαριά τὸν εἶδε ἀπὸ μακριὰ νὰ ἔρχεται καὶ πρόσεξε πὼς ὅσο πλησίαζε, τόσο πιὸ ἀργὸ γινόταν τὸ βῆμα του. Καταλάβαινε πὼς ἦταν βυθισμένος στίς

σκέψεις του καὶ δὲν εἶχε ἀμφιβολία πὼς ἐρχόταν μὲ τὴν ἀπόφαση, νὰ τῆς ζητήσῃ νὰ γίνῃ γυναίκα του. Εἶχε τὴν πεποίθησιν πὼς ἡ γυφτοπούλα θὰ κατάφερνε στὸ τέλος νὰ κερδίσῃ τὴν ἀγάπην τῆς μητέρας του καὶ ὅσο γιὰ τὸ τί θὰ ἔλεγαν οἱ συχωριανοὶ του, λίγο τὸν ἐνοιαζε.

Ὡστόσο δὲν ἦταν δυνατόν νὰ μὴν αἰσθάνεται κάποια στενοχώρια τῆς στιγμῆς αὐτῆς ποὺ ἐμελλε νὰ κἀνῃ μὴν πρότασιν τόσο σοβαρῆ καὶ νὰ δώσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του, παίρνοντάς της μὴν ἀπόφασιν ποὺ τὸ ἤξερε πὼς θὰ καταπίκραινε τὴν μητέρα του καὶ θὰ τὸν ἔκανε νὰ τὰ χαλάσῃ μαζί της ποῖς ἔχει γιὰ πόσον καιρὸ. Αὐτὲς οἱ σκέψεις δίχως ἄλλο βάραιναν τὸ

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

Ὁ μικρὸς βασιλιάς τῆς Γιουγκοσλαβίας Πέτρος καὶ τὰ δέξια του, οἱ πριγκίπισσες Τομισλάβ (στὴ μέση) καὶ Ἀνδρέας (δεξιά).

Ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὸν Ρεμβ

βήμα του και τον έκαναν να πλησιάσει δλο και πιδ άργά.

Όσο έφτασε μπροστά στην πόρτα της αόλης, την έσπρωξε, και τράβηξε κατά τη Μαριά με ύφος άποφασιστικό.

— Καλημέρα, Μαριά, της είπε. Ήρθα για να σου μιλήσω.

Η Μαριά δέν άποκρίθηκε. Κάθισε έπάνω σ' ένα περμένο κούτσουρο, σήκωσε τα μάτια της κατά τον Ίωσήφ και τον κοίταξε άσν να του έλεγε: «Σε άκούω».

Ο Ίωσήφ είχε βγάλει το σκούφο του και τον στριφογύριζε στα χέρια του με άμηνχάνα. Στο τέλος είπε:

— Μαριά, έμεις γνωρίζαμε από μικρά, δέν θέλω να σου παινώσω τον έαυτό μου... αλλά έξερεις πως είμαι καλό παιδί. Θέλεις να γίνης γυναίκα μου;

Μόλο που ή Μαριά περίμενε αυτή την έρώτηση και είχε έτοιμη και την άπάντηση, ώστόσο έγινε κατάχλωμη. Απόφυγε ν' άπαντήσει άμέσως από φόβο μήπως έτρεμε ή φωνή της.

Ο Ίωσήφ περίμενε. Δέν παραξενεύτηκε με τη σιωπή της, άπεναντίας έκρινε και αυτός πως ή Μαριά έπρεπε να σκεφθή πριν του άπαντήσει. Στο τέλος άνοιξε το στόμα της και είπε:

— Καλέ μου Ίωσήφ, μ' αυτό που μου λές δείχνεις πως έχεις ευγενικά ψυχή. Θα σου το χρωστώ χάρη σε δλη μου τη ζωή, αλλά... εγώ δέν θέλω να παντρευτώ.

— Δέν θέλεις να παντρευτής; Μά δλα τα κορίτσια παντρεύονται.

— Ναι, τα κορίτσια που έχουν οικογένεια, που έχουν πατέρα. Μά εγώ, μιά Ατσιγγάνα; Δέν μου λές, Ίωσήφ, έκανες λόγο γι' αυτό το πράγμα στη μητέρα σου;

Ο Ίωσήφ έσκυψε το κεφάλι του.

— Δέν της το είπες γιατί ήσουν βέβαιος πως δέν θα το ήθελε, ή, και άν της το είπες θα έθύμωσε και θα σου όρκίστηκε πως ποτέ δέν θα έκανε νόφη της μιά γυφτοπούλα. Έτσι δέν είναι;

— Μαριά, έού τη μητέρα μου την έρείς. Ανάδει εύκολα όταν της πή κανεις κάτι που δέν τή σκέφτηκε πρώτη αυτή; μά κατά βάθος είναι καλή και ου έχεις τόσες χάρες που θα την κάνουν στο τέλος να σε αγαπήση. Είμαι βέβαιος πως πριν περάσουν ξη μήνες θα σε λατρεύη.

— Όχι, Ίωσήφ, μ'ην κάνεις τέτοια όνειρα. Η μητέρα σου ούτε με αγαπήσε ποτέ της ούτε είναι δυνατόν να μ' αγαπήση. Τους Τσιγγάνους τους περιφρονεί και τους συχάινεται όπως τόσοι άλλοι άνθρωποι. Έγώ είμαι

περήφανη και δέν θα μπορούσα να όποφέρω την περιφρόνηση αυτήν, ούτε θα δεχόμουν εξ αίτίας μου να είναι περιφρονημένος και ο άντρας μου και τα παιδιά μου που δ' άποκτώσα. Όχι, Ίωσήφ, δέν παντρεύομαι. Θα μείνω άνύπαντρη και οι φίλοι μου θα μπορούν να μου δείχνουν την αγάπη τους χωρίς να τους κατηγορή κανείς γι' αυτό το πράγμα.

— Μαριά, είσαι πολύ περήφανη. Η μητέρα μου, είμαι βέβαιος, γι' αυτό, όταν σε γνωρίση καλά θα σε αγαπήση, σαν να ήσουν κόρη της. Όσο για τους άλλους, δέν πείει να λένε; Έμένα δέν με νοιάζει τί λείει ο κόσμος.

— Δέν σε νοιάζει τώρα, μά άργότερα πεις ξέρει; Και να σου πώ και κάτι άλλο: έγώ δέν γνώρισα τη μητέρα μου, μά άν ζούσε θα πρσιμούσα να θυσιάσω δ,τι δήποτε παρά να την πικράνω. Γι' αυτό δέν θέλω να γίνω εγώ αίτία να πικράνης τη δική σου τη μητέρα.

Η Μαριά μιλούσε με ήρεμη φωνή μά ο τόνος της ήταν τόσο άποφασιστικός, ώστε ο Ίωσήφ κατάλαθε πως θα του ήταν άδύνατο να την κάνη ν' αλλάξη γνώμη. Αναστένανε βαθειά και άρχισε να σχίζη ξύλα για την άποθήκη του κύρ-Πέτρου. Η Μαριά μπήκε μέσα στο σπίτι χχι μόνον για να συγγρήση αλλά και για να συνέληθη κάπως, γιατί είχε βάλει μεγάλη προσπάθεια για να φανή γενναία και δέν μπορούσε πια να κρατηθή. Σε λίγο βγήκε πάλι έξω και ένώ μάζευε τα ξύλα που έσχίζε ο Ίωσήφ άρχισε να του παινεύη την Έμορφία. Όσο του μιλούσε τέτοια γοητεία είχε ή γλυκεία φωνή της, τόσο πειστική ήταν ή ματιά της, που ο Ίωσήφ έπιδόκιμαζε τα λόγια της. Μόλις όμως έπαυε, της άπαντούσε κουνώντας το κεφάλι του:

— Ναι, ναι, είναι άγγελος. Μά ή δουλειά της δέν φαίνεται μέσα στο σπίτι. Δέν είναι καθόλου σοβαρό κορίτσι, δέν είναι εργατική. Στο πανηγύρι ήταν πολύ άμορφη, δέν λέω χχι, μά στην κουζίνα δέν μπορεί να κάνη τίποτε. Η ζωή δέν μπορεί να περνάη μόνον με χορούς.

Έπειδή όμως ήταν καιρός να ετοιμάση το πρωινό ή Μαριά άφησε τον Ίωσήφ κι' εκείνος πήγε να πσιση τα λαχανικά. Απόφασισε όμως σε πρώτη ευκαιρία να του μιλήση πάλι για την Έμορφία.

Η καλύτερη ή Μαριά. Ένοιωθε τον έαυτό της σαν να είχε έαφνικά γεράσει και αισθανόταν για την Έμορφία μιά αγάπη μητρική. Την ευτυχία που για μιά στιγμή είχε όνει-

ρευθη για τον έαυτό της τώρα έπιθυμούσε να την χαρή ή Έμορφία. Ο Ίωσήφ ήταν λαμπρό παιδί και δέν θα μπορούσε ή φίλη της να βρή ποτέ καλύτερο άντροφο. Μά κι' ή Έμορφία θα ήταν καλή γυναίκα για τον Ίωσήφ, ήταν τόσο γλυκεία, τόσο χαριτωμένη, τόσο εύθυμη. Όποιος ζούσε μαζί της τή θεωρούσε φυσικότατο να την ελαφρώη από κάθε κόπο και σκοτούρα και τού έκανε μάλιστα ευχαρίστηση να κοπιάζη αυτός για χάρη της. Όλα αυτά τα γνώριζε ή Μαριά από τον έαυτό της. Ότι ή Έμορφία δέν ήταν πολύ εργατική αυτό δέν τή άμφισθητούσε, μά ήταν και πολύ νέα και ύστερα ούτε ή γιαγιά της ούτε αυτή ή ίδια ή Μαριά την άφηναν ποτέ να κάνη σπουδαία πράγματα. Όστε τή λάθος δέν ήταν και τόσο δικό της. Και στο μάλο τή ίδια θα γίνονταν. Η μυλωνού ή κυρά Άναστάσινα ήταν καλή νοικοκυρά. Ηθελε δλα να περνούν από τα χέρια της και μόνον δ,τι έκανε αυτή ή ίδια τή θεωρούσε καλά κειωμένο. Η νόφη της δέν θα είχε τίποτε άλλο να κάνη παρά να σκαρπίζη τη χαρά στο σπίτι. Ναι, έπρεπε να γίνη αυτές ο γάμος που θα τους έκανε δλους ευτυχισμένους. Η Μαριά θα έμενε με τον άγροφύλακα και τη γριά μητέρα του.

(Άκολουθεί) ΟΡΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Τ' ΑΓΓΕΛΟΥΔΙ ΜΑΣ

Από κεφάλια σκίθουν πάνω απ' το μικρό το κεφάλκι, Που κοιμάται δίχως έννοιες, όμοιο με μικρό άγγελάκι.

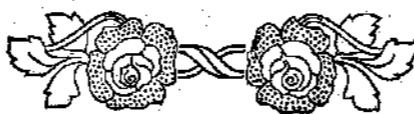
Ο πατέρας τή χαιδέει κι' ή μαμά χαμογιάει. Δες νιτίτσα! Δες χειλάκι! Σ' άγγελο οά να μιλάη...

Δέν είν' άλλο τόσο όρατο σαν αυτό, ο' δλη την πλάση. Άλλα πήρε απ' τη μαμά του, ο' άλλα του μαμαπά έχει μοίωση.

Έχει στρογγυλά τ' αυτιά και για φρυδία κάποιο χνούδι Τσίνορα φτερώνουν μόλις κι' έχει στόμα ένα λουλουδι.

Και ματάκια; Νά, κουνιέται. Τα χεράκια του τεντώνει, Σε μεγάλος χαμομουριέται και τή βλέφαρά του ύψάνει.

Μάτια μαδρα έξωριέζουν από μιά χαρματιά. Σοβαρό, μπροστά κοιτάζει και γκιματάς κάνει.— Τσα; Κ. Π. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑ Γ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΕΚΘΕΣΗ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Άγαπητοί μου,

ΕΝ πήγα να την ιδώ, αλλά κάθε βράδυ, από τις δεκάμισο ως τις έντεκάμισο, είμαι εκεί. Γιατί στο περίπτερο του Ύπουργείου Τουρισμού είχαν την καλή ιδέα να έγκαταστήσουν ένα εραδιοφωνικό θάλαμο... πού, ένωμένος με τον έδω Ραδιοφωνικό Σταθμό, μεταδίδει για τους Αθηναίους—και φυσικά για δλους που μπορούν να παίρνουν τή Σταθμό των Άθηνων—όμιλεις, τραγούδια και μουσικές από Μακεδόνες και Θράκες καλλιτέχνες και λογοτέχνες, που τους έχει στρατολογήσει ή Έκθεση. Είναι ή Μακεδονική ώρα». Κι' οι όμιλεις είναι πάντα σχετικές. Μας την περιγράφουν, μας πληροφορούν για την καθημερινή κίνηση στα διάφορα περίπτερά της και μας διηγούνται την ιστορία της.

Άλήθεια, ή Έκθεση της Θεσσαλονίκης έχει κιόλα μιά ιστορία. Είναι δεκατέσσερα χρόνια από τότε που πρωτόνοιξε κι' έξακολουθεί νανοίγη κάθε χρόνο, όλοένα καλύτερη, μεγαλύτερη, πλουσιότερη και διεθνικότερη. Άρχισε από μικρά και προχωρεί γοργά στα μεγάλα. Κι' ή έφτεινή είναι ή πιο ένδιαφέρουσα άπ' όσες έγιναν ποτέ. Συμμετέχει δλη ή Ελλάδα, παλιά και νέα, γεωργική, βιομηχανική, βιοτεχνική—συμμετέχουν ακόμα και πολλά τένα Κράτη, καθένα με τή περίπτερό του. Ο επισκέπτης βλέπει ένα σωρό πράγματα—προδούς και τελειοποιήσεις που ούτε καν τις φανταζόταν. Μαθαίνει π. χ. τί θαυμάσια πράγματα παράγει ή ελληνική γη, και έκτος από τή διάφορα εκθέματα, είναι κι' οι στατιστικοί πίνακες, που τον πληροφορούν για την ποσότητα, την ποιότητα, την αξία, την έξαγωγή, την διάδοση κάθε προϊόντος. Καθένας παίρνει μιά ιδέα που δέν την είχε πριν—μαθαίνει κάτι σπουδαίο, για τον τόπο του και γι' άλλους, που δέν τή ήξερε—κι' ο έμπορος έπωφελείται για νά πλώση τή εμπόριό του.

Φανταζόσθε λοιπόν πώς χρησιμη είναι μιά Έκθεση σαν της Θεσσαλονίκης, τόσο για τους επισκέπτες της, όσο και για την πόλη την ίδια που ζωνραύει ή ζωή της κι' ή κίνηση. Και να συλλογίζεσαι κανέναν πώς τή μεγάλο αυτό έθνικό έργο, που είχε τόση άνάπτυξη και θα έχη ακόμα—καθαυτό γιγαντιαίο—όφειλεται σ' ένα μόνον άνθρωπο, τον άειμνηστο

καθηγητή Νικόλαο Γερμανό. Αυτός είχε την πρωτοβουλία κι' αυτός εργάσθηκε με θέληση και μ' έπιμονή για να πραγματοποιήση την ιδέα του. Άρχισε μ' έξακόσιες χιλιάδες, που κατόρθωσε να ποσπάση από τή Έμπορικη Έπιμελητήριο, και τή ίδρυμα έφτασε νάχη στή διάθεση του εκατομμύρια. Γιατί τή Κράτος, που στήν άρχή τή άγνόσε, τώρα τή έχει άγκαλιάσει, τή έχει κάνει δικό του, και ξοδεύει γι' αυτό όσα χρειάζονται. Έτσι ή ζωή κι' ή πρόδος της Έκθεσης είν' έξασφαλισμένη. Κι' άν ζούσε σήμερα ο Νικόλαος Γερμανός, θάταν πολύ ευχαριστημένος να βλέψη τή γιγάντιο δέντρο που φύτρωσε από τή σπόρο που είχε σπείρει. Αυτό συμβαίνει πάντα. Τά μεγάλα

έργα, τά μεγάλα ίδρύματα, γίνονται από ένα μόνον άνθρωπο που συλλαμβάνει την ιδέα κι' άφοσιώνεται σ' αυτήν ως να την πραγματοποιήση. Γινομται δηλαδή όταν βρεθ ή Ένας αυτός άνθρωπος, ο κατάλληλος για να τή κάμη. Και για την Έκθεση της Θεσσαλονίκης βρέθηκε ο Νικόλαος Γερμανός. Σε μιά ώρα έμια από τον ραδιοφωνικό θάλαμο, ο κ. Ώρολογάς, ένας λόγιος της Θεσσαλονίκης, μας παρουσίασε τον έκτακτο άνθρωπο, τον γεμάτο θέληση και δραστηριότητα, και μας διηγήθηκε τους άγώνες που έκαμε ως να πάση τους άλλους να τον βοηθήσουν και να γίνη τή έργο, που άποτελεί σήμερα τή κάχημά τους. Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΡΟΔΟΠΗ Η ΠΑΛΙΑ ΣΤΑΧΤΟΠΟΥΤΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

2.

Στό καλάτι τού Ίαδμου ήταν και μιά γιδούλα που χόρευε κι' αυτή όταν έβλεπε τή Ροδόπη να χορεύη. Η Ροδόπη την έκαμε φιληνάδα κι' δλο μαζί της βρισκόταν και την αγαπούσε πολύ.

Άλλά σιγά-σιγά έκαμε φίλο και τή γέρο Αϊσωπο. Γιατί κατάλαθε

πως ο άνθρωπος με τή άσχημο πρόσωπο είχε χρυσή καρδιά. Μιά μέρα που την είδε λυπημένη, κάθησε κοντά της, της διηγήθηκε μερικους μύθους του, τή διασκεδάσε και την παρηγόρησε. Από τότε ή μικρή ήθελε νακούη τους μύθους τού Αϊσωπου κι' ο καλός άνθρωπος της έλεγε καθεμέρα για τήν Άλεπού, τή Λιοντάρι, τή Λύκο, τόν Κόρακα, κι' δλα τάλλα ζωα που τή έκανε να μιλούν μεταξύ τους σαν άνθρωποι.

Έγιναν λοιπόν στενοί φίλοι ή Ροδόπη κι' ο Αϊσωπος. Ο γέρος της έμπιστευόταν και τή δνειρά του για τή μέλλον. Της έλεγε πως ο Ίαδμος τού είχε όποσχεθεί να τόν έλευθερώση, και τότε θα πήγαινε στήν Αίγυπτο, στή Βαβυλώνα, θα γύριζε όλο τόν κόσμο και θα γινόταν ένδοξος με τους μύθους του. Η Ροδόπη πάλι τού διηγόταν τή ζωή της. Είχε γεν-

νηθεί σ' ένα παραθαλάσσιο χωριό της Θράκης. Γονείς δεν έγνωρισε και ζούσε με τη γιαγιά της και τον παππού της. Μία μέρα βγήκαν στο χωριό πειρατές, την άρπαξαν, την έβαλαν στο καράβι τους και την πήγαν στη Σάμο να την πουλήσουν για σκλάβο. Έκει βρήθηκε ο καλός Ταδμος και την άγορασε. Άλλα τί θα γινόταν; Σκλάβο θα ήταν σ' όλη της τη ζωή; Και ποτέ δεν θα ξανάβλεπε τον τόπο της και τους δικούς της; Ο Αϊσωπος την παρηγορούσε και την έκανε να ελπίσει:

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΠΑΝΑΓΙΑ Η ΦΑΝΕΡΩΜΕΝΗ ΔΙΗΓΗΜΑ

[Συνέχεια από το προηγ. και τέλος]
 — Μπορεί να φτάνουν, φημίρισε ο καπετάν-Βαγγέλης. Μά η εκκλησιά;
 — Άς τη την εκκλησιά, είναι δουλειά δική μας. Θά 'σοῦ τήν κάμουμε όπως δέν τήν είδες ούτε στον ύπνο σου. Κι' άμα γίνη, εἰς θα φέρης τήν Παναγιά σου, χρυσομένη και διαμαντοστόλιστη όπως είπαμε, και θα τήν ἀπιθύσης στη θέση που θα τής άξίζει. Πήγαινε.
 Πως δέν τρελλάθηκε απ' τή χαρά του ο καπετάν-Βαγγέλης; Άλλο θάμμα της Παναγίας και τοῦτο.

Τήν άλλη μέρα—τήν ίδια δέν μπορούσε γιατί ήταν Κυριακή— πήγε τό εικονισματάκι στο χρυσοκό. Και τήν άλλη μέρα επίσης, οι άρχοντοπουλες εκάλεσαν τον καλύτερο άρχιτέκτονα του τόπου, του είπαν τί είχαν να ξεδέσουν, και του ανέθεσαν να κάμη τό σχέδιο της εκκλησιάς.

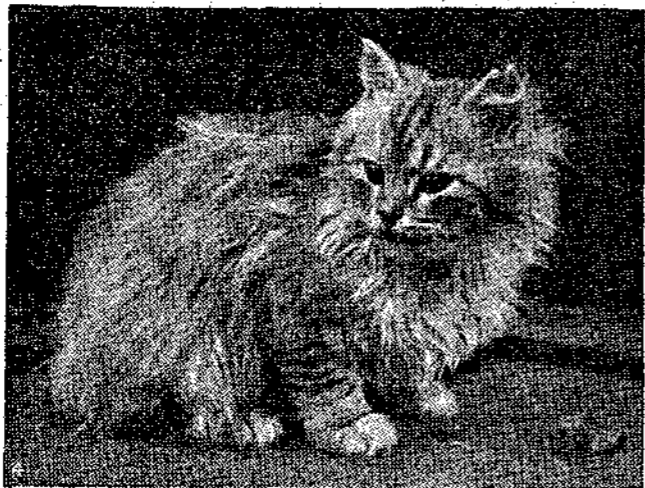
Μά με τόσα που δίνετε, είπε ο άρχιτέκτονας, θα γίνη ή μεγαλύτερη κι' ή πλουσιώτερη εκκλησιά του τόπου.

Μά έτσι τη θέλουμε, και μεις, είπαν εκείνες.

Κοντά στο άκρογιάλι όπου οι ψαράδες βρήκαν τό εικονισματάκι, και πίσω από τό μεγάλο παραλιακό δρόμο, υπήρχε μία πλατεία τετράγωνη. Είχε και μερικά μεγάλα σπίτια, άλλα τό περισσότερα, προπάντων στη μεσημβρινή τους πλευρά, ήταν χαμόσπιτα. Οι άρχοντοπουλες τάγορασαν όλα, τά γκρέμισαν, και στον τόπο τους θεμελιώθηκε ή μεγάλη εκκλησιά—ή Φανερωμένη—ένα καμπαριό πανύψηλο, μία «βασιλική» (μ π α ζ ι λ ι κ α) θαμάσια, και τό κελλί του παπά στη γραμμή: όλη ή μεσημβρινή πλευρά της πλατείας.

Τριών χρόνων ημέρες και νύχτες—ναί, και νύχτες ακόμα—εργάστηκαν εκεί οι καλύτεροι οικοδόμοι, πετροκαλιετές, χρωματιστές, ζωγράφοι, διακοσμητές, και χρυσοκόποι τόπου. Κι' ήρθε ή μέρα που εκκλησιά, καμπαριό και κελλί ήταν έτοιμα, κι' ο ευτυχισμένος καπετάν-Βαγγέλης, από τήν Έπισκοπιαγή όπου τήν είχε ξαναπάει, κουβάλησε τη

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΚΟΥ

Ένα όμορφο περσικό γατάκι
Ανεκρινώθη από τον Νηρέα

μόνο τό μικρό πρόσωπο της Παναγίας και, ακόμα μικρότερο, τό πρόσωπο του Χριστούλη. Μά τό μάτια της οε κοιτάζαν πάντα τόσο ζωηρά, ποδ ενόμιζες πως έδλεπες εικόνα μεγάλη. Και μόνο εικόνα; Τήν ίδια τήν Παναγία οε ζωντανή;

Σε ιδιαίτερα σιασιδιά, πίσω από τό θεοποτικό, κάθονταν οι δυο άρχοντοπουλες κι' ο καπετάν-Βαγγέλης. Η ήρη λειτουργία, μά τό Δεσπότη κι' ένα πληθος παπάδες και ψαλτάδες, εξακολουθούσε άρμονική, μεγαλόπρεπη, καταυκτική. Ο άναρίθμητος κόσμος ήταν πάντα γυρισμένος προς τη θαυματουργή εικόνα.

Ολοι ήξεραν πως για να κάμη τοῦς ψαράδες να τήν προσέξουν και να τήν κρατήσουν, είχε λάμψει μ' ένα χρυσογάλαζο φώς. Κι' όλοι τήν κοιτάζαν οε να περιμέναν να λάμψη με τό φώς εκείνο και τώρα. Έτσι, είχαν οάν ένα προαισθημα.

Και, να! τή στιγμή ακριβώς, τη μεγάλη στιγμή, ποδ ο Δεσπότης από τό λερό εκφωνούσε τό «Έξαιρέτως της Παναγίας, άχράντου», τό εικονισματάκι—ω, ανατριχίλα!—ελαμψε με χρυσογάλαζο φώς. Ολοι τό είδαν. Κι' έπесαν στα γόνατα, έκστατικοι μπροστά στο καινούργιο θαύμα. Γονατιστοί άκουσαν όλο τό Μεγαλύαριο. Και κάθε φορά που, με φόβο και τρέμο, γύριζαν τά μάτια τους στη χρυσή Παναγίτσα, έδλεπαν γύρω της τό ίδιο εκείνο υπερφυσικό φώς. Με τό τελευταίο «σε

χρυσοντυμένη και διαμαντοστόλιστη Παναγιά του στην εκκλησιά της, και τήν «απίθωσε» μόνος του, μέσα στην άσημένα της θήκη, στη θέση που της άξίζει.

Τά «εγκαίνια» της Φανερωμένης έγιναν τον τέταρτο Δεκαπενταύγουστο από τη φανέρωσή της, τήν ήμέρα της μεγάλης της γιορτής. Η καινούργια εκκλησιά ελαμπε στο χρυσάφι και στο «ασημί». Όλα εκεί μέσα ήταν μεγάλα, πλούσια, ωραία. Και τό μόνο μικρό ήταν τό εικονισματάκι που φαινόταν από τό κρουστάλι της άσημένης του θήκης, στημένο πάνω στην τελευταία μεγάλη εικόνα του τέμπλου, άριστέρα. Άλλα εκεί ήταν γυρισμένα όλα τά μάτια. Τά χρυσόπουκάμισο δέν άφηγε να φαίνεται παρα

μεγαλόνομεν», ελαμψε μία στιγμή ζωηρότερα κι' έσθουσε.

Από τότε, κάθε χρόνο, στη λειτουργία του Δεκαπενταύγουστου και τη στιγμή του «Έξαιρέτως», τό άπειράριθμο εκκλησίασμα της Φανερωμένης περιμένει: να ιδή τό χρυσογάλαζο φώς. Μά ως σήμερα—διακόσια σχεδόν χρόνια που υπάρχει και λειτουργείται ή εκκλησία—δέν ξαναφάνηκε. Κι' οι άνθρωποι τό εξηγοῦν έτσι: «Τήν πρώτη φορά, ή Παναγιά θέλησε να φωτίση τοῦς ψαράδες. Τη δεύτερη να δείξη τήν ευαρέσκεία της για τη θαμάσια εκκλησιά που της έκαμαν. Κατόπι δέν χρειαζόταν πιό.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
της Ακαδημίας Αθηνών

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

—Συνέχεια από τό προηγούμενο—
 — Δέν ξέρω τον Φιλ για ψεύτη αλλά μου φαίνεται κάπως πολύ ριψοκίνδουνο— όπως όλοι οι θαλασσινοί. «Άν ο Ντάν πάρη με καλό μάτι αυτό τό πράγμα άς έρθη—δέν θα τον έμποδίσω.

—Τη μισεί τη θάλασσα, εξήγησε ο Ντίσκο και δέν—δέν ξέρω από ευγένειες, άλλως θα οαξ ευχαριστούσα με καλύτερο τρόπο.

—Ο πατέρας μου, ο μεγάλος μου άδελφός, δυο άνίψια μου—και ο άνδρας της μεγάλης μου αδερφής, είπε, αφήνοντας τό κεφάλι της να πέση μες στα χέρια της. Έσ ε ι ς: θα τήν αγαπούσατε, αν είσαστε στη θέση τή δική μου;

Ο Τσεών ένιωσθε μεγάλο ξελάφρωμα όταν ο Ντάν γυρίζοντας στο σπίτι δέχθηκε τήν πρότασή του με περισσότερη χαρά απ' όσην μπορούσε να δείξη. Στην πραγματικότητα ή πρόταση αυτή του άνοιγε τό λαμπρότερο μέλλον, άλλα αυτός δέν έδλεπε μπροστά του παρα μόνο τις βάρδιες επάνω στο άπέραντο κατάστρωμα και τις μακρινές χώρες που θα έδλεπε.

Η κυρία Τσεών ωστόσο είχε πάρει κατά μέρος τον Μαγουλ για να του μιλήσει για τη διάσωση του Χάρβεϋ. Μά ο νεαρός ψαράς δέν έδειχνε καμμία διάθεση να κερδίση χρήματα. Στο τέλος, όταν ή κυρία Τσεών τον πίεσε πολύ, δήλωσε πως τό πολύ που θα δεχόταν ήταν πέντε δολάρια για ν' αγοράση κάτι για τήν άρραβωνιαστική του.

— Για ποιδ λόγο να δεχτώ χρήματα αφού κερδίζω τόσο εύκολα τό φαί μου και τον καπνό μου; έκανε.

Εσείς επιμένετε καλά και σώνει να μου δώσετε, είτε θέλω είτε όχι; «Έ, τότε δώστε μου, άλλα με διαφορετικό τρόπο και τότε δώστε όσα θέλετε.

Και τής σύστησε ένα γέρο καθολικό παπά που είχε ένα πληθος χήρες και όρφανά στην προστασία του.

Ο Σάλτερς έφυγε για λίγον καιρό, για τις Αυτικές επαρχίες μαζί με τον Πέν χωρίς ν' άφήση τη διεύθυνσή του. Ήταν τρομοκρατημένος από τήν ιδέα πως οι εκατομμυριοχιοι αυτοί με τά ιδιαίτερα βαγόνια τους μπορούσαν να ενδιαφερθούν περισσότερο ίσως απ' ο,τι έπρεπε για τον σύντροφό του. Για κάθε ένδεχόμενο ήταν καλύτερα να πάη να ιδη τόσους συγγενείς του στο έσωτερικό όπου να να τόος άδειάσουν τη γωνιά.

Μην επιτρέψης πατέ σου να οε αναλάβουν τίποτε πλοῦσιοι άνθρωποι στην προστασία τους, έλεγε στον Πέν μόλις εγκαταστάθηκαν στο βαγόνι, ειδέμη τό βλέπεις τοῦτο τό τάβλι; Το άρπάξω και στο κοπανά στο κεφάλι. Και αν ξεχάσης ποτέ τό όνομά σου—που είναι Ηράττ—πρέπει πάντα να θυμάσαι πως ο προστάτης σου είναι ο Σάλτερς Τρούπ και να κάτοχης εκεί και να τον περιμένης όπου νάρθη να οε βρη. Και μην ξεχεις ποτέ σου όσοληψίες μ' αυτούς που απ' τά μάτια τους ξεχειλίζει τό ξύγκι, καθώς λέει και ή Γραφή.

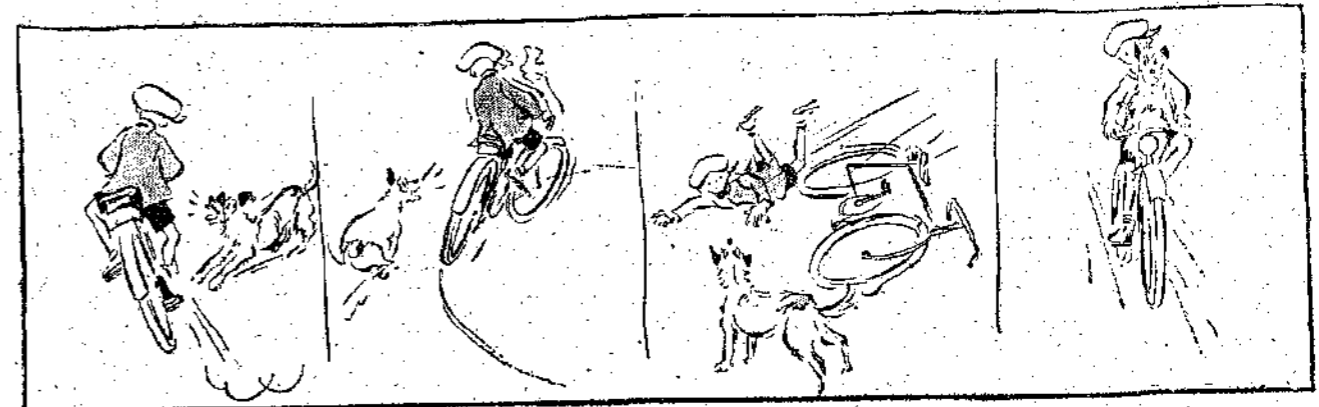
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

Όλότεια διαφορετικά όμως έφέρθηκε ο σωπήλης μάγειρος του Έδω Έμμασε. Κουβαλήθηκε, έχοντας μαζέψει όλα του τά ρούχα ο' ένα μπουγαλάκι, κι' ήρθε κι' εγκαταστάθηκε

στην Κωνσταν. Δέν τον τράβηξε τό δόλωμα του μεγάλου μισθού και του ήταν αδιάφορο οε τί κρεβάτι θα κοιμόταν. Ο προσορισμός του όμως ο' αυτόν τον κόσμο, ήταν, όπως του είχε αποκαλυφθή στον ύπνο του, να όπηρετή τον Χάρβεϋ ως τό τέλος της ζωής του. Οι δυο όπηρέτες του Τσεών δοκίμασαν να τον «κάνουν ν' αλλάξη γνώμη με τη λογική και τέλος με τήν παϊθή, μά οάν είδαν πως ο νέγρος ήταν βράχος ακλόνητος, αναγκάστηκαν ν' αναφέρουν τό πράγμα στον Τσεών. Ο εκατομμυριοχος γέλασε μονάχα αντι για άλλη απάντηση και οκέφθηκε πως ο Χάρβεϋ άργα ή γρήγορα θα είχε ανάγκη από έναν όπηρέτη άφροισωμένον αποκλειστικά ο' αυτόν κι' είχε τήν πεποίθησή πως ένας που αναλαμβάνει θεληματικά μία όπηρεία, άξίζει πέντε άλλους που τήν αναλαμβάνουν μόνο και μόνο από συμφέρον. Άς έμεινε λοιπόν ο έθελοντής όπηρέτης, έστω κι' αν δέν ήξερε καλά-καλά να μιλήσει. Οσο για τό βαγόνι, αυτό ποραόσε να γυρίση πίσω στη Βοστώνη και αν ο νέγρος εξακολουθούσε να επιμένει στην ιδέα του θα τον έπαιρναν απ' εκεί μαζί τους για τις Αυτικές Πολιτείες.

Όταν έφυγε τό ιδιαίτερο βαγόνι, ποδ από μέσα του άπεχθάνονταν, όπως όλα τά ξεχωρικά δείγματα του πλοῦτου του, ο Τσεών αισθάνθηκε τον έαυτό του ελεύθερο να κάνη ότι θέλη, να τριγυρίση άσκοπα τοῦς δρόμους και να γνωρίση αυτή τήν καινούργια πόλι, που του ήταν ολότεια άγνωστη. Έγκατέστησε τη γυναίκα του οε μία οικογενειακή παναίν» κοντά στο Ήσπερν Πόιντ και ή καικομαθημένη άριστοκρατίσσα ήταν ένθουσιασμένη με τοῦς συγκατοίκους της. (Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΑΗ

Ο ΠΟΔΗΛΑΤΗΣ ΚΙ Ο ΣΚΥΛΟΣ

Μία άστεία ιστορία οε τέσσερις εικόνες
Ανεκρινώθη από τον Ταξιδιώτη

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τὸς φίλους τῆς : **Τριανταφυλλία** (τὰ ἔλαθα ἔλα τὴν βέβαια θά ἐλαί εἰς καὶ περυσίαν ἀνὰ μὴν γράφης) **Αἰγαίοσελαγίτη** (ὁ ἠρα- ρὸς δὲν μὲ ἐπιτρέψει νάναντὼ ἐκτανῶς ὁ ἔλα τὰ γράμματα ἔτσι καὶ σὲ δικό σου ἐκτενὸς ἔτιχε νὰ μὴν ἔχω τόπο τῆ σιγῆς ἢ οὐ ἤλθε ἢ σιγὰ τῶν ἄλλ' αὐτὸ βέβαια δὲν θὰ τυχαίην πάντα ὅσα γράφω μὲ μ' ἐπιστοσύνη) **Ἀναστάσιο** **Ναυτάκι** (ἔλαθα μὲ πρῶθ πού διάβασας καὶ τὸ Κρυ- πτογράφημα περιμένω τώρα κι' ἐκτανέ- στερη γράμμα σου) **Αἰάνας** (ἔστειλα 5 τετραδία) **Τρισεύγενη** (εἶδα τὴ φράση πὸς πέρασε στὸ Βόλο καλῶς ἤλθες καὶ μὲ γιὰ τὸ σχολεῖο) **Ἐθνικὸν Γιδώδες** (δὲν ἔβρω ἂν εἶδες ὡς σήμερὰ τὴν τόχη τους πόντως δὲν πῶρας καὶ τόσος καιρὸς γιὰ νὰ καλλιπὸς; μὲραὶ νὰ βρισκόνται καὶ σὲ τὸ ὑπὸ κρίνον) **Μαχαράνη** (ἔλαθα καὶ τὴ δεύτερη ἀπάντησιν ἔγκαίρωσ' ναι, νάνταλλάσῃς Μ. Μυστικά μὲ Διαπλασοπού- λες καὶ νὰ δοκιμάσῃς τὴς δυνάμεις σου καὶ στήν ποιήσιν ἐφ' ὅς ἄλκας) **Πήλασον** (τὴν ἔλαθα ἐγκαίρωσ' εὐχαρίστῶ γιὰ τὴν ἐπὶ- μνήσιν πὸς μὲραὶ καὶ νὰ μὲν χρησιμεύσῃ ἔδωσα στὸν Ἀναγνὰ τὴ συγχαρητήρια σου γιὰ τὴν εὐπεροχὴ Κυριακὴ) **Ναυτάκι** (ἔστειλα 5 τετραδία μὲ γιὰ τὸ σχολεῖο) **Σπογγαλίνα** τοῦ **Αἰγαίου** (ἢ ἐπιγραφή ἀποῖς ἔχει δικαίον κτλ. εἶναι τοσαυτὴν ἔρα εἶναι καρτοῖλα πὸς κυκλοφορεῖ) **Μα- ραμένο Γιασεμί** (χρὸς μου νὰ ἐκτελῶ τίς παραγγέλεις σου) εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἐξόφλησιν σὲ χαίρομαι τὴ Κυρὰ-Μάρθα ἢ ὁ κ. Φαίδων) **Τοῦρον** (ἀλλάξα τὴν διευ- θύνσιν ἀμέσως δὲν πιστεύω νὰ χέθηκα κα- νένα φυλλάδιον καλῶς ἤλθες καὶ καλῶς πρόσθε στὸ σχολεῖο) **Ἀνδρον Ἀγγλὴν** (λο- σὸχάρτο ἔστειλα εἰσὶν στείλει καὶ χρή- ματα γιὰ τὸ τεῖχος; τότε θὰ χέθηκα, γιὰτὶ θὰ τὸ ἐλθῶντες ὁπὸς δὲν ποτε, σὸς ἐφύλαξα ἕνα τεῖχος καὶ περιμένω) **Σιγῆν** (μὴν ἀνησυχῆς, ἔλα τὰ ἔλαθα καὶ νομίζω πὸς εἶδες καὶ ἀπάντησιν μου σὲ γράμμα- τὰ σου) **Φαέθοντα** (καὶ σὲνα, ἂν θυμῶ- μαι καλά, σὸς ἀπάντησα σὲ συχαίρω γιὰ τὸν καλὸ βιβλῆ σου πὸς τὸν πῆρας μ' ἔλα αὐτὴ τὴν ἀσπέρσητῃ) **Ἰσπότην** τοῦ **Ἰονίου** (θὰ εἶδες τὴν ἔγκρισιν τοῦ ψευδο- νόμου ἔλαθα καὶ τίς ἀπαντήσεις καὶ μὲ χαρὰ σὲ δέχομαι στήν κίνησιν) **Ἀταλάν- την** καὶ **Ἀγρίστον Κεράλι** (ἀναγνὰ κ' εἶ ἀπαντήσεις δεκτέ) **Νεφέλην** (δὲν περὶ- ζεῖ, φτάνει νὰ μὲ γράφης τώρα συχνά εὐχαριστῶ πὸς γιὰ τὴν ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς τῆς δ. ἔλαθα καὶ τίς ἀπαντή- σεις ἄλλὰ γιὰτὶ ρωτῆς ἂν ἀνατυπώθηκαν τὰ Μικρὰ Μυστικά; τὸ εἶπα τόσας φορὰς καὶ ἀπορῶ πὸς δὲν τὸ εἶδες) **Γιασμῖναν** (αὐτὸ, καθὼς θὰ εἶδες, σὸς ἐνέκριναι χαί- ρω πὸς κι' ἐλπίζω νὰ μοιᾶσῃς σὲς ἐξελί- φισσὲς σου πὸς λαβαίνον ἐνεργότατο μέ- ρος στήν κίνησιν παρόμοιο Π. Πνεῦμα ἔχω δημιοσέουσι) καλιάν μου **Ἀργάμπηλν** (δὲν φταῖται βέβαια ἐγὼ, ἀφοῦ δὲν τὸ ἀνα- νέωσας, τὸ ἔδωσα σ' ἄλλην ἀλλὰ ἰδοὺ τί θὰ γίνη' ἐνάμιον μῆνας εἶναι ἀκόμα θὰ σὸς τὸ ἀνανέωσιν ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου—καὶ κρατῶ τίς 10 δραχμὰς πὸς ἔστειλας—καὶ θὰ παρακαλέσω τὴν ἄλλην νὰ τὸ ἀλλάξῃ) **Ὀνειροπόλον** τοῦ **Ταυγέταν** (τὸμον ἔ- στειλα τί εἶναι «Μισαὶ Δέσεις»; μὰ ἢ Ἀσκησιν δὲν τὸ ἔφηγες στήν ἀρχή;) **Ἀρ- γουσιόλαν** (σὸς ἔστειλα ὅτι ἐξήγησες καὶ σὸς ἐνέκριναι καὶ ψευδόνυμο ἄλλὰ λιγάκι ἀντικανονικῶς ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου πρέπει νὰ γίνῃς συνδρομητῆς καὶ τότε θὰ μπορῆς νὰ στέλνης ὅτι θέλεις ὅσῳ χαιρῶ πο- λὺ γιὰ τὴ γνωριμίᾳ σου) **Νεραΐδαν** τῆς **Μάνης** κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 289ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.
41 Λύσεις τοῦ φυλλάδιου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 14 Δεκεμβρίου.

562. Δεξιγράφος
Στὴ γενικὴ κοινὸς καρπὸς,
Τέλλο ἀρχιερῆας ἐβραῖος,
Καὶ τῆς Ἑβραϊκῆς ποταμὸς
Τὰ δυὸ μαζὶ σπουδαῖος.
Γέρος τοῦ Μωριά

563. Συλλαβήγραφος
Ἄν τὸ Α κίνη τὸν κόπο
Δις ὁ λόγος νὰ προπέρη.
Σὲ τοφοδὴ κάποιον τόπο
Θά μὲς φέρη.
Δοξαζόμενῳ Νηοί

564. Μεταγραμματισμοῦ
Ἔνα πρόστατο τοῦ Χαίτηρη
Ἄν ἀλλάξῃ τὸ κεφάλι,
Ἄπὸ ραδιοδύγος πού ἦταν,
Ποταμὸς θὰ ξεπροβάλλῃ.
Δοξαζόμενῳ Νηοί

565. Ἀναγραμματισμοῦ
Μιά πόλιν τοῦ Μωριά
Τὴν ἀναγραμματισθεῖς
Καὶ σὲ χωράφι ἄλλο
Τὴ μετασχηματισθεῖς.
Γέρος τοῦ Μωριά

566. Αἰζύγων
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

567. Κρυπτογραφικὸν
1234567890 = Μυθολ. τέρας.
260293 = Πόλις τῆς Ρουμανίας.
39590 = Ἄνεμος.
48243 = Ἀστειρισμός.
5256390 = Ὀρυκτὸν.
68243 = Ἀρχ. μουσικῶς.
78236 = Θηρίον.
8926 = Δένδρον.
9865290 = Ἀρχ. ποιητῆς.
0567890 = Ἐρμῆμα.
Γέρος τοῦ Μωριά

568. Γεῖφος

	λ	ο		ν	ς
λοῦ	ο	ο	ν	ς	ν
		ο	ο	ν	ς
μ	ο	ο	ν	ς	ν
				ν	ς

 Βασιλευσάν Νεφερίτι

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 31

370. Ἀγαμέμνον (δ; γὰ, Μέρμων). —
371. Ἀγγλὴν (αὐ, χίη). — 372. Κόθηρα-
θήρα. — 373. Χολός-χορός. — 374.
ΟΡΕΣΤΗΣ 375. ΕΥΡΥΒΙΑΔΗΣ
ΘΕΤΙΣ (ἦβας, Ρέα, βύρα, —
ΗΡΩ (Ἰδη, αἶρα, δοῦς, Ἡ-
Α 376—381. Διὰ τοῦ Τ:
ΗΡΩΝ (Στέργις τὸ σαρόντα,
ΠΑΙΝΙΟΣ (ἴνας, τὰ βάλειν). —
382. Ο ΚΕΦΑΛΑΡΑΣ
(ἢ ἀνάγνωσις καθέτος ἐκ τῶν ὀ-
νο. Αἱ λέξεις τῆς Ἀκουστικῆς ὁς:
Ολλανδία, Κάδμος, ἘΡμῆς, Φαί-
δων, Ἀστυπάλαια). — 383. Γυναί-
ξιν ἢ σιγῆ κόσμον φέρει. 384.
Γλωττὴς ἀρχῆς (γ, Λῶτ εἰς ἀρχῆς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΔΘ' — 500]

Ἐξακολουθεῖ ἀνταλλαγὴν Μικρῶν Μυ-
στικῶν ἄσιν: Γεώργιον Σπυροπούλου,
Ἀλκιβιάδου 101, Ἀθῆναι (8).

ΣΙΦΟΓΝΑΣ

[ΔΘ' — 501]

Ἡ Ἀθηναϊκὴ Συντροφία δηλώνει ὅτι
δὲν θὰ συμμετάσχη εἰς τοὺς «H.Δ.Σ.»
προσφερόμενος νὰ παραλύσει Διαπλασο-
κὴν κίνησιν καὶ Συλλογικὴν ἔμιλλαν διὰ
ἐσοπαθῶμα καλῶς δὲ ἄλλους συλλόγους νὰ
ἐνισχύσουν ἔργον τῆς διὰ καλῶν Διαπλασοῦς.

[ΔΘ' — 502]

Ἄτις Ἰρσὺ, εἶναι κόμπο γιὰ νὰ ἔνα-
μῶδ στήν κίνησιν; Δεῦρα, Ὀδύκετ,
περιμένω. **Ἄξιαντὲ**

[ΔΘ' — 503]

Βασκούλα τοῦ **Νελλού**, σ' εὐχαριστῶ
ἐποδὸ γιὰ τὸ φράσι δέρου σου.
Βασιλεῖσα τῶν Δουλοιδιών

[ΔΘ' — 504]

Μαχάλη Στρογγώφ, πολὺ εὐχαριστῶς
μὲ δέχομαι νὰ σὲ βοηθήσω γιὰ τὸ ἔτη
μα πὸς ἔστη.
Βασιλεῖσα τῶν Δουλοιδιών

[ΔΘ' — 505]

Παιχνιδία καλῶς μοὺ φησὶ σ' εὐχα-
ριστῶ πὸς δὲν μὲ ἔχασες. Ἀν-
ταλλάσῃς κάρτες, τετραδία καὶ δλοϋ-
ς. Διοῖς: Ρ.Ο.Β. 89 Ἀλκάρνα Κόμπου, διὰ:
Βασιλεῖσα τῶν Δουλοιδιών

[ΔΘ' — 506]

Σύλλογοι «Κοσμοπολίτες», τὸ ψευδόνυ-
μον τοῦ νέου ἀνταποκρίτοῦ σου εἶναι
Γυναικός;

[ΔΘ' — 507]

Ἄλεια τοῦ Ἀιγαίου τετραδιάκι ἔστειλα.
Ἀθλιμμένη Μελωδία, τοπίον ἔστειλα.
Ἐλάδατες; **Ἐβρεσσ**

[ΔΘ' — 508]

Κόμη φὸν **Σπέε**, ἀλληλογραφοῦμε;
Κράφα πρῶτος: Κον Λώρην Γρηγοριά-
δην, Τραλλέων 1, Ναων Συμόννην, διὰ
Ἐβλιάτην

[ΔΘ' — 509]

Μορφά: **Λεξιμεθε** εὐχαριστῶς τὴν
παράκλησιν σου.
ΔΙΑΠΑΔΑΣΙΑΚΗ ΣΤΕΓΗ

[ΔΘ' — 510]

Ο δριαιότερος διαγωνισμὸς πὸς προσ-
κῆρξε Σύλλογος ποτε εἶναι τὸ δέ-
καθλο... τῆς «Ἀθηναϊκῆς Συντροφίας»
(ΔΘ—451) Σπεύσατε δλοῖ μέχρι 15 Νοεμ-
βρίου.
[ΔΘ' — 511]

Ἡ «Ἀθηναϊκὴ Συντροφία», καὶ Ἀ-
πάλλον τοῦ **Μπαλεντῆρα**, περιέ-
νον Μ. Μυστικὰ καὶ ἀπαντήσεις Δεκάθλου
εἰς τὴν Διοῖν: Χαλκοκανὸνδλη 52, οἰκία
Τρικοπῆ, Ἀθῆνας.
[ΔΘ' — 512]

Λευκὴ Καμῆλια, Ἀθῆναι, **Γελαστὲ**
Ἀντιπλοῖαρχ, **Πικρῆ, Καλλιτέγγη**,
κλπ. μὲ συγχαίρετε, τώρα πὸς γύρισα θ'
ἀπαντήσω καὶ θὰ στείλω τετραδιάκια. **Τοῖς**

[ΔΘ' — 513]

Σίφωνα, ἔλαθα, εὐχαριστῶ. Ἀνταπέδω-
σα. Διαπλασοκόμος, περιμένω τετρα-
διάκια. Γιάννη Γ. . . . συμμορφώθητε
μὲ τὴν παράκλησιν.
Νεραΐδα τῆς **Μάνης**